

Prolog

DER DUKKEDE EN NY TIGGER op i kvarteret den sommer. Ingen vidste, hvad han hed, og der var heller ingen, der interesserede sig for det, skønt et ungt par, som passerede ham hver morgen, kaldte ham den vanvittige dværg, hvilket ikke var helt retfærdigt. Han var ikke dværg i medicinsk forstand. Han var 1,54 høj og almindeligt bygget. Men han var virkelig sindssyg. Indimellem for han op og greb fat i folk og rablede usammenhængende.

Det meste af tiden sad han dog bare på et stykke pap på Mariatorget, ved springvandet med statuen af Thor, og generelt aftvang han faktisk respekt. Med sin ranke holdning og sit højt hævede hoved lignede han en høvding, der var gået i hundene.

Det var hans sidste sociale kapital og grunden til, at folk stadig stak ham en mønt eller en seddel. De mente at ane en fordums storhed, og de tog ikke fejl. Der havde været en tid, hvor folk havde bukket for ham.

Men han var blevet frarøvet alt, og intet blev bedre af den sorte plet på kinden. Det så ud, som om han var blevet mærket af døden selv. Det eneste, der skilte sig ud, var hans dunjakke. Den var blå og dyr, en Marmot Parka. Ikke at den fik ham til at se mere normal ud – den var plettet af snavs og madrester og så arktisk ud, her midt i Stockholms sommervarme. En trykkende varme havde bemægtiget sig byen, og når sveden drev ned ad mandens kinder, så folk på jakken og stønnede, som om det blotte syn af den var plagsomt. Men han tog den aldrig af.

Han var tabt for verden, og det var næsten umuligt at forestille sig, at han skulle kunne udgøre en trussel for nogen, men i starten

af august fik han et målbevidst udtryk i øjnene, og om eftermiddagen den 11. skrev han en kringlet historie på linjeret A4-papir, som han senere samme aften klistrede op på busholdepladsen ved Södra Station.

Historien var en hallucinatorisk fortælling om en forfærdelig storm. Det lykkedes den unge reservelæge Else Sandberg, som ventede på linje 4, at dechiffrere dele af indledningen, og hun bemærkede, at et medlem af regeringen var nævnt. Men egentlig koncentrerede hun sig mest om at stille en diagnose. Hun gættede på paranoid skizofreni.

Og da hun ti minutter senere steg på bussen, glemte hun alt om det, og det eneste, der blev tilbage, var følelsen af ubehag. Det var en art Cassandra-forbandelse: Ingen troede manden, fordi sandheden i det, han fortalte, var indhyllet i så meget vanvid, at den ikke var til at få øje på. Ikke desto mindre må budskabet på en eller anden måde være nået ud, for allerede næste morgen steg en mand i hvid skjorte ud af en blå Audi og rev opslaget ned.

Natten til lørdag den 15. august søgte tiggeren hen til Norra Bantorget for at købe en flaske smuglersprit. Der mødte han en anden dranker, den gamle industriarbejder Heikki Järvinen fra Österbotten.

“Hej, bror, hvordan går det?” sagde Järvinen.

Først fik han ikke noget svar. Så væltede der en lang svada ud, som Heikki opfattede som løgn og pral. “Pis med dig!” hvæsedes han og tilføjede – aldeles unødvendigt, indrømmede han senere – at manden lignede en kuleskør kineser.

“Me Khamba-chen, I hate China,” brølede tiggeren tilbage.

Så brød helvede løs. Han langede ud efter Heikki med sin fingerløse hånd, og selvom det ikke ligefrem så hverken professionelt eller kampsportsagtigt ud, lå der en uventet autoritet i hans voldsomhed. Heikki blødte fra munden og bandede og svovlede på finsk, da han vaklede derfra og ned til tunnelbanen på T-Centralen.

Da tiggeren næste gang blev set, var han tilbage i sit vante kvarter, stærkt beruset og syg. Han savlede, pressede hånden mod struben og mumlede:

“Very tired. Must find a dharamsala, and an lhawa, very good lhawa. Do you know?”

Han ventede ikke på svar, men krydsede Ringvågen som en søvngænger. Derefter smed han en halv flaske sprut uden etiket fra sig og forsvandt ind mellem træerne og buskene i Tantolunden. Herefter vidste ingen rigtig, hvad der skete, kun at en let regn faldt næste morgen, og at det blæste fra nord. Klokkeren otte løjede vinden af, det klarede op, og manden sad lænet op ad et birketræ.

Nede på gaden forberedte man Midnattsloppet. Der var feststemning i kvarteret. Tiggeren var død, omgivet af en ny glæde i luften, og ingen interesserede sig for, at han havde levet et liv med usandsynlige strabadser og heltegerninger, ej heller at han kun havde elsket en eneste kvinde i sit liv, og at også hun var død i knusende ensomhed.

Del 1

DE UKENDTE

**Mange døde får aldrig et navn, og nogle
end ikke en grav.**

**Nogle får hvide kors blandt tusindvis af andre, som på
den amerikanske krigskirkegård i Normandiet.**

**Nogle få tilegnes et helt monument, som Den Ukendte Soldats grav under
Triumfbuen i Paris eller i Alexanderhaven i Moskva.**

KAPITEL 1

Den 15. august

DET VAR FORFATTEREN Ingela Dufva, som først vovede sig hen til træet og forstod, at manden var død. Klokkeren var 11.30. Der lugtede skidt, og det summede af fluer og myg, og Ingela Dufva talte ikke helt sandfærdigt, da hun senere fortalte, at der var noget gripende over skikkelsen.

Manden havde kastet op og haft diarré. Snarere end ærbødighed var hun opfyldt af ubehag og dødsangst. Heller ikke politifolkene Sandra Lindevall og Samir Eman, som ankom til stedet et kvarter senere, betragtede opgaven som andet og mere end en straf.

De fotograferede manden og gennemsøgte nærområdet, selvom de ikke ledte så langt væk som til skråningen neden for Zinkens Väg, hvor den halve flaske spiritus lå med et tyndt, ligesom grusagtigt sediment på bunden, og selvom ingen af dem mente, at det lignede en forbrydelse, undersøgte de mandens hoved og brystkasse nøje. Der var ingen spor af vold og heller ikke andre tegn på mistænkelige dødsårsager, bortset fra et tykt slimspor af sejt spyt, som var sivet ned ad mandens hage, og efter at have diskuteret sagen med deres overordnede besluttede de sig for at undlade at afspærre stedet.

Mens de ventede på, at en ambulance skulle fragte liget væk, gennemgik de lommerne i den uformelige dunjakke og fandt masser af pølsepapir, en del småmønter, en enkelt 20-kronesedel og en kvittering fra en kontorforsyningsbutik på Hornsgatan, men ingen legitimation eller ID-papirer.

Alligevel tænkte de, at det ville blive nemt nok at identificere manden. Der savnedes ikke iøjnefaldende kendetegn. Men det

var, som så meget andet, en fejlagtig hypotese. På Retsmedicinsk i Solna, hvor liget blev obduceret, tog man røntgenbilleder af tand-sættet. Hverken det eller fingeraftrykkene matchede noget i regi-strene, og efter at have sendt en række prøver til NFC – Nationellt Forensiskt Centrum – tjekkede retsmedicineren Fredrika Nyman nogle telefonnumre, som var kradset ned på en sammenkrøllet seddel i mandens bukselomme, selvom det egentlig ikke var hendes opgave.

Et af dem førte til Mikael Blomkvist på tidskriftet *Millennium*, men hun tænkte ikke nærmere over det. Først efter et opslidende skænderi med sin teenagedatter senere på aftenen slog det hende, at hun i løbet af det seneste års tid havde obduceret ikke mindre end tre lig, som var blevet navnløst begravet. Hun bandede over det, og over livet i al almindelighed.

Hun var 49 år gammel, enlig mor til to børn og hjemsøgte af rygmerter, søvnløshed og en følelse af meningsløshed. Uden helt at forstå hvorfor ringede hun til Mikael Blomkvist.

TELEFONEN VIBREREDE. Ukendt nummer. Mikael lod den ringe. Han havde netop forladt sin lejlighed og gik ned ad Hornsgatan mod Slussen og Gamla Stan uden at have nogen idé om, hvor han var på vej hen. Han var iført grå hørbukser og en krøllet cowboy-skjorte og slentrede bare lidt rundt på må og få, indtil han slog sig ned på en fortovscafé på Österlånggatan og bestilte en Guinness.

Klokken var syv om aftenen, men det var stadig varmt, og fra Skeppsholmen hørtes latter og jubel. Han så op mod den blå himmel, mærkede en let brise ude fra vandet og forsøgte at overbevise sig selv om, at livet ikke var så skidt endda. Det lykkedes ikke særlig godt, og det hjalp hverken med en eller to øl. Han mumlede et eller andet, betalte og gik hjemad igen for at arbejde videre eller bare drømme sig bort med en tv-serie eller en kriminalroman.

Straks efter skiftede han dog mening, og som efter en pludselig indskydelse satte han kursen mod Mosebacke og Fiskargatan. Lisbeth Salander boede på Fiskargatan 9, men han gjorde sig ikke de store forhåbninger om at træffe hende hjemme. Efter sin

gamle formynder Holger Palmgrens død havde hun rejst rundt i Europa og kun sporadisk besvaret Mikael's mails og sms'er. Alligevel besluttede han at tage chancen og ringe på. Han tog trappen op fra torvet og stirrede forbløffet på huset lige overfor. Hele husmuren var overmalet med et nyt, stort graffiti-maleri. Han dvælede dog ikke ved det, selvom det ellers var et billede, man kunne forsvinde ind i – fuldt af surrealistiske detaljer, blandt andet en lille, underlig mand i skotkskernede bukser, som stod med bare fødder på en grøn togvogn.

I stedet trykkede han dørkoden, trådte ind i elevatoren og skulede til spejlet. Det var ikke til at se, at det havde været en varm og solrig sommer. Han var bleg og huløjet, og han tænkte atter på børskrakket, som han havde slidt med hele juli måned. Det var en vigtig historie, ingen tvivl om det, et krak – ikke blot forårsaget af for høje vurderinger og oppustede forventninger, men også af hackerangreb og misinformationskampagner. Men efterhånden gravede alle de garvede undersøgende journalister i historien, og selvom han havde fundet frem til en hel del (blandt andet hvilken troldefabrik i Rusland, der havde spredt de værste løgne), så føltes det, som om verden klarede sig fint uden hans indsats. Formodentlig burde han bare tage fri, begynde at motionere og tage sig lidt mere af Erika, som var ved at blive skilt fra sin Greger.

Elevatoren standsede. Han åbnede, steg ud og sagde til sig selv, at det var nytteløst. Lisbeth var helt sikkert ude at rejse og ville blæse ham en lang march. Men så blev han urolig. Døren til lejligheden stod på vid gab, og med et indså han, hvor bange han hele sommeren havde været for, at hendes fjender skulle få ram på hende. Han styrtede ind og råbte: "Hallo, hallo!" Der lugtede af maling og rengøringsmiddel.

Længere nåede han ikke. Han hørte fodtrin. Nogen prustede som en fnysende tyr i trappeopgangen bag ham. Han gjorde brat omkring og kiggede lige ind i ansigterne på to sværlemmede mænd i kedeldragter, der bar på noget stort. Mikael var så ophidset, at han ikke kunne aflæse scenen som normal og hverdagsagtig.

"Hvad laver I?" udbrød han.

“Hvad ser det ud som?”

Det så ud som to flyttemænd, der bar på en blå sofa – et flot designermøbel. Han vidste, om nogen, at Lisbeth ikke var meget for designermøbler og den slags, og han skulle lige til at kommentere det, da han hørte en stemme inde fra lejligheden. Et øjeblik troede han, at det var Lisbeths, og han lyste op. Men det var selvfølgelig ønsketænkning. Stemmen lød ikke engang som Lisbeths.

“Jamen dog, fornemt besøg! Hvad skylder jeg æren?”

Han snurrede omkring igen. På dørtærsklen stod en høj, sort kvinde i fyrrårsalderen og betragtede ham spotsk. Hun var iført jeans og en elegant, grå bluse og havde flettet hår og mandelformede, gnistrende øjne. Han blev endnu mere forvirret. Havde han ikke set hende før?

“Nej, nej,” mumlede han. “Jeg er bare ...”

“Du er bare ...?”

“Gået forkert.”

“Eller måske vidste du ikke, at den unge dame har solgt sin lejlighed?”

Nej, det vidste han ikke, og han følte sig utilpas, især da kvinden begyndte at le. Det var nærmest en lettelse, da hun rettede opmærksomheden mod flyttemændene for at sikre sig, at sofaen ikke stødte ind i dørkarmen. Så forsvandt hun ind i lejligheden igen. Han ville væk derfra for at fordøje nyheden i fred og ro. Han ville drikke mere Guinness. Alligevel blev han stående og skævede til dørskiltet. Der stod ikke V-kulla længere, men Linder. Hvem fanden var Linder? Han slog navnet op på mobilen og fandt frem til kvinden.

Det var Kadi Linder, psykolog og erhvervsleder. Han tænkte på hende – den smule han vidste om hende – men først og fremmest tænkte han på Lisbeth. Kun med nød og næppe lykkedes det ham at stramme sig an og få samling på sig selv, da Kadi Linder atter dukkede op i døråbningen. Hendes blik var ikke længere spotsk, men snarere undrende og lidt flakkende. Hun duftede svagt af parfume og var slank, med smalle håndled og markerede kraveben.

“Fortæl mig nu, var du virkelig bare gået forkert?”

“Det spørgsmål må jeg desværre melde pas på,” svarede han. Ikke noget godt svar, det indså han allerede, mens han sagde det.

Hendes smil fortalte ham, at hun havde gennemskuet hans finte, og han ønskede kun at slippe væk hurtigst muligt. Uanset hvad Kadi Linder vidste eller ikke vidste, ville han for intet i verden afsløre, at Lisbeth havde boet der under falsk identitet.

“Nu bliver jeg først for alvor nysgerrig,” sagde hun.

Han lo – som om det alt sammen bare var en spøjs privatsag.

“Så du er her ikke for at holde øje med mig?” fortsatte hun. “Det var jo ikke ligefrem billigt, det her sted.”

“Medmindre du har lagt et afhugget hestehoved i nogens seng, skal jeg nok lade dig være i fred.”

“Nu husker jeg ikke alle detaljer i forhandlingerne. Men jeg erindrings ikke noget om et hestehoved.”

“Fint. Så vil jeg ønske dig en god dag,” svarede han med påtaget munterhed og gjorde sig klar til at forsvinde sammen med flyttemændene, som i det samme kom ud fra lejligheden.

Men Kadi Linder ville tydeligvis snakke. Hun fingererede nervøst ved sin bluse og sine fletninger, og det slog ham, at det, han havde tolket som irriterende selvsikkerhed, i virkeligheden dækkede over noget helt andet.

“Kender du hende?” spurgte hun.

“Hvem?”

“Hende der boede her.”

Han svarede med et modspørgsmål.

“Gør du?”

“Nej,” sagde hun. “Jeg ved ikke engang, hvad hun hedder. Men jeg kan godt lide hende.”

“Hvorfor det?”

“Trods kaosset på børsen blev det en ret vanvittig budrunde, og jeg kunne ikke følge med, så jeg gav op. Men jeg fik alligevel lejligheden, eftersom ‘den unge dame’ – som advokaten kaldte hende – ønskede, at jeg skulle have den.”

“Pudsigt.”

“Ja, ikke?”

“Måske havde du gjort noget, som den unge dame syntes om?”

“I medierne er jeg nok mest kendt for at have skændtes med mændene i bestyrelser rundtomkring.”

“Det er vel ikke umuligt, at hun godt kan lide det.”

“Nej, det er det vel ikke. Lad mig byde på en indflytterøl, så måske du vil fortælle noget. Jeg må sige ...”

Hun tøvede igen.

“... at jeg var vild med din reportage om tvillingerne. Den var utrolig gribende.”

“Tak,” sagde han. “Det er meget venligt. Men jeg er nødt til at gå.”

Hun nikkede, og det lykkedes ham at få fremstammet et “nå, men så hej”. Bortset fra det erindrede han knap nok, hvordan det lykkedes ham at komme derfra, blot at han trådte ud i sommeraftenen. Han lagde ikke mærke til de to overvågningskameraer uden for døren eller til, at en luftballon sejlede hen over himlen ovenover. Han krydsede bare Mosebacke og fortsatte ned ad Urvädersgränd, og først fremme ved Götgatan satte han farten ned og mærkede, hvordan luften gik af ham, skønt der jo ikke var sket andet, end at Lisbeth var flyttet, og det burde han vel egentlig bare have hilst velkommen. Hun var i større sikkerhed nu. Men i stedet for at glæde sig over det, følte han det som en lussing, og det var selvfølgelig idiotisk.

Hun var Lisbeth Salander, og hun var, som hun var. Alligevel følte han sig såret. Hun kunne godt have givet ham et praj. Han fingererede ved mobilen igen for at sende en sms og spørge, men nej, det var bedre at droppe det. Han drejede ned ad Hornsgatan og opdagede, at børnene allerede var begyndt at løbe deres runde i Midnattsloppet. Han stirrede undrende på alle de hujende og heppende forældre, som om han ikke begreb deres begejstring, og han måtte anstrenge sig for at krydse gaden i et hul mellem løberne. Oppe på Bellmansgatan kværnede tankerne videre i hovedet på ham. Han genkaldte sig sit sidste møde med Lisbeth.

Det var på restaurant Kvarnen, aftenen efter Holgers begravelse, og ingen af dem havde haft let ved at finde ord, hvilket nok ikke var så overraskende. Det eneste han huskede fra den aften, var svaret på hans spørgsmål:

“Hvad vil du så nu?”

“Jeg vil være katten, ikke musen.”

Katten, ikke musen.

Han forsøgte at få hende til at forklare sig, men uden held, og han så for sit indre blik, hvordan hun bagefter forsvandt hen over Medborgarpladsen, iført en sort, skræddersyet habit, der fik hende til at ligne en arrig knægt, som modstræbende havde klædt sig pænt på til en højtid. Det var i begyndelsen af juli – ikke så længe siden. Men det føltes allerede fjernt. Han grublede over det, og over alt muligt andet, mens han fortsatte hjemad. Da han omsider var nået hjem i lejligheden og havde slået sig ned i sofaen med en Pilsner Urquell, ringede telefonen igen.

Det var en retsmediciner ved navn Fredrika Nyman.

KAPITEL 2

Den 15. august

LISBETH SALANDER SAD med sin laptop i et hotelværelse på Manegetorvet i Moskva og så Mikael træde ud ad døren på Fiskargatan. Han manglede sin sædvanlige fremdrift og så underlig fortabt ud, og det gav et stik i hende af noget, hun ikke helt forstod og heller ikke ønskede at forstå. Hun løftede bare blikket fra computeren og så ud mod den hvælvede glaskuppel derude, som glitrede i alle regnbuens farver.

Byen, som indtil for nylig intet havde betydet for hende, trak i hende, og hun overvejede at blæse på det hele, skride og gå ud og drikke sig fuld. Men det var bare pjank. Hun måtte opretholde disciplinen. Hun havde så godt som levet ved computeren og på det nærmeste ikke sovet. Paradoksalt nok så hun alligevel bedre ud end i lange tider. Håret var nyklippet og kort. Piercingerne var væk, og hun var iført hvid skjorte og sort habit, ligesom ved begravelsen – egentlig ikke til ære for Holger, men mere fordi det var blevet en vane, og fordi hun ønskede at gå i et med tapetet.

Hun havde bestemt sig for at slå først i stedet for at vente som et jaget dyr i en krog. Det var derfor, hun befandt sig i Moskva, og det var derfor, hun havde sørget for at installere kameraer på Fiskargatan i Stockholm. Men prisen var højere, end hun havde forestillet sig. Ikke kun fordi der blev rippet op i hendes fortid, så hun ikke kunne sove om natten. Fjenden skjulte sig også bag røgslør og håbløse krypteringer, og hun måtte sidde i timevis og skjule sine egne spor. Hun levede som en undvegen straffefange, og intet af det hun søgte efter, kom let til hende. Det var først nu, efter mere end en måneds arbejde, at hun nærmede sig målet.

Det var dog ikke til at vide med sikkerhed, og indimellem spekulerede hun på, om ikke fjenden alligevel var et skridt foran hende.

Da hun tidligere på dagen rekognoscerede og forberedte sin aktion, havde hun følt sig overvåget, og nu og da lyttede hun uroligt efter menneskene ude på hotelgangen. Der var især en mand (hun var sikker på, at det var en mand) med motorisk dysmetri – en gentagen uregelmæssighed i skridtene – som ofte sagtnede farten uden for hendes dør, som om han lyttede.

Hun spolede filmen tilbage. Mikael Blomkvist kom endnu en gang luskende ud ad døren på Fiskargatan som en slukøret hund. Hun grundede lidt over det og tømte whiskyglasset, mens hun stirrede ud ad vinduet. Mørke skyer trak sammen over Statsdumaen, Den Røde Plads og Kreml. Det så ud til regn. Måske ligefrem uvejr. Godt det samme. Hun rejste sig og overvejede at tage et bad, men indskrænkede sig til at skifte skjorte. Sort skjorte. Det føltes passende. Fra et hemmeligt rum i sin kuffert hentede hun sin Cheetah, en Beretta-pistol, som hun havde købt illegalt allerede på sin anden dag i Moskva, og gemte den i hylsteret inden for jakken. Så kastede hun et blik ud over værelset.

Hun kunne ikke lide det. Det samme gjaldt hotellet. Det var for luksuriøst og overlæst, og nede i salonerne var der ikke bare fuldt af mænd som hendes far, gedigne røvhuller med brovtende ejerminer over for såvel elskerinder som underordnede, der var også blikke, der fulgte hende. Ting kunne rygtes, både til efterretnings-tjenesten og til gangstere, og ofte sad hun ligesom nu med knyttede hænder som lige inden en slåskamp.

Hun gik ud på badeværelset og pjaskede koldt vand i ansigtet. Det hjalp ikke meget. Det spændte i panden af søvnmangel og hovedpine. Skulle hun begive sig ud nu? Det kunne hun vel lige så godt, eller hvad? Hun lyttede ud mod gangen. Ikke en lyd. Så gik hun. Hun boede på 20. etage, og der var ikke langt hen til elevatoren. Der stod en mand på omkring de 45 og ventede. Han var yderst præsentabel: kortklippet og iført jeans, læderjakke og sort skjorte ligesom hende selv. Hun havde set ham før. Der var

noget mærkeligt ved hans øjne. Det var, som om de lyste med forskellig farve og glans. Men hun tænkte ikke nærmere over det.

Med sænket blik kørte hun ned sammen med ham, steg ud i foyeren, gik ud på torvet og kiggede på den store glaskuppel, som glitrede i mørket med sit roterende verdenskort. Under den lå et butikscener i fire etager. Ovenpå stod en bronzestatue af Sankt Georg i kamp mod dragen. Sankt Georg var Moskvas skytshelgen. Hun så ham overalt i byen med draget sværd og greb sig til skulderen, som for at beskytte sin egen drage. Hun rørte ved sit gamle skudsår i skulderen og ved arret efter knivstikket i hoften. Det var, som om hun ønskede at minde sig selv om det, der gjorde ondt.

Hun tænkte på brand og katastrofer og på sin mor, samtidig med at hun gjorde sit bedste for at undgå overvågningskameraerne. Det fik hende til at bevæge sig rykvist og anspændt på vejen mod Tverskoj Boulevard – den store paradegade med parker og træer – og hun standsede ikke, før hun var nået frem til Versailles, en af byens flotteste restauranter.

Stedet lignede et barokpalads med søjler og guldornamenter og krystaller, en skinnende 1600-tals pastiche, og det eneste, hun havde lyst til, var at skride med det samme. Men derinde skulle der i aften være fest for byens rigeste, og forberedelserne var allerede i fuld gang. Foreløbig var de eneste gæster en flok smukke unge kvinder, givetvis callgirls hyret til lejligheden. Personalet havde travlt med at ordne de sidste detaljer, og hun gik forsigtigt nærmere. Så fik hun øje på værten.

Han hed Vladimir Kuznetsov, og han stod ved indgangen i hvid smoking og laksko. Selvom han ikke var gammel (i slutningen af fyrrerne), lignede han en tykmavet nisse med hvidt hår og skæg og tynde ben. Officielt var han en solstrålehistorie: en mislykket småkriminell, der havde sadlet om og var blevet succesfuld kok med speciale i bjørnestege og svampesaucer, men bag den glatpolerede facade drev han en række troldefabrikker, som producerede falske nyheder, ofte med antisemitiske undertoner. Kuznetsov havde ikke blot voldt kaos og påvirket politiske valg. Han havde også blod på hænderne.

Han havde gødet jorden for folkemord og slået mønt på had, og blot ved synet af ham røg Lisbeths hånd uvilkårligt op til Berettaen. Hun så sig om. Kuznetsov hev sig nervøst i skægget. Det var hans store aften, og derinde spillede en strygekvartet, som Lisbeth vidste ville blive erstattet af jazzbandet Russian Swing senere på aftenen.

Udenfor lå en rød løber under et tag af sorte baldakiner. Løberen var afgrænset af reb og livvagter. Livvagterne stod tæt og var iført grå jakkesæt og trådløse høretelefoner. De var alle sammen bevæbnede. Kuznetsov kiggede på sit armbåndsur. Der var ikke kommet nogen gæster endnu. Måske var det et lille spil – ingen ville være de første.

Derimod var der allerede masser af mennesker, der stod og gloede på gaden udenfor. Det var åbenbart rygtedes, at der kom kendisser, og hun tænkte, at det var en god ting, for så kunne hun forsvinde i mængden. Men så begyndte det at regne, først drypvist, men snart efter øsede det ned. Et lyn lyste op i det fjerne. Så tordnede det, og folk forsvandt lidt efter lidt. Kun nogle få udholdende blev stående med deres paraplyer. Kort efter ankom de første limousiner med gæster i, og Kuznetsov hilste og bukkede. En af damerne ved hans side stregede gæsternes navne ud i en lille, sort bog, og langsomt fyldtes restauranten af midaldrende mænd og endnu flere unge kvinder.

Derindefra hørte Lisbeth et brus af stemmer, som blandede sig med musikken fra strygekvartetten. Nu og da fik hun øje på personer, som hun var stødt på i sin kortlægning, og hun bemærkede, hvordan Kuznetsovs bevægelser og minespil forandrede sig alt efter folks betydningsfuldhed og stilling. Gæsterne fik det smil og det buk, som han mente, at de fortjente, og de rigtig fine fik også en lille spøgefuldhed med i købet, selvom det mest var Kuznetsov selv, der lo.

Han grinede og skogrede som en hofnar. Lisbeth stod frysende og våd og stirrede på komedien, og måske blev hun lidt for opslugt af den. En af vagterne lagde mærke til hende og nikkede til en kollega, og det var ikke godt, overhovedet ikke godt, så hun lod, som om hun gik sin vej, men skjulte sig i stedet i en port længere borte.

Hun opdagede, at hendes hænder skælvede, og det var næppe på grund af regn og kulde.

Spændt til bristepunktet fandt hun mobilen frem og kontrollerede, at alt var klar. Angrebet skulle være perfekt timet. Ellers ville hun være fortabt. Hun gennemgik det hele en, to og tre gange. Men tiden gik, og snart begyndte hun at miste modet. Regnen fortsatte, og der skete ikke noget, og det begyndte mere og mere at ligne endnu en forspildt mulighed.

Det så nu ud til, at alle gæsterne var ankommet. Selv Kuznetsov gik ind. Hun trådte forsigtigt frem og kiggede ind. Festen var i fuld gang. Mændene var allerede begyndt at drikke og rage på de unge kvinder. Hun besluttede sig for at vende tilbage til hotellet.

Men i det samme kørte endnu en limousine op foran hotellet, og en dame ved døren løb ind og hentede Kuznetsov. Han luntede ud fra restauranten med sved på panden og et glas champagne i hånden. Lisbeth besluttede sig for at blive, hvor hun var. Det var tydeligvis en vigtig gæst, det kunne man mærke på vagterne, uroen i luften og på Kuznetsovs tåbelige ansigtsudtryk. Lisbeth trak sig ind i sin port. Men ingen steg ud af limousinen.

Ingen chauffør sprang ud i regnen og åbnede døren. Bilen holdt bare stille. Kuznetsov rettede på frisuren og butterflyen, tørrede panden, trak maven ind og tømte glasset. Lisbeth rystede ikke længere på hænderne. Hun bemærkede noget i Kuznetsovs blik, som hun kun kendte alt for godt. Uden et sekunds tøven satte hun hackerangrebet i værk.

Derefter lagde hun mobilen tilbage i lommen og lod programkoderne arbejde for sig, mens hun så sig om og med fotografisk skarphed noterede sig hver eneste detalje i omgivelserne: livvagternes kropssprog, hændernes placering i forhold til våbnene, afstanden mellem dem, ujævnhederne og vandpytterne på fortovet foran.

Hun stod stille, næsten som forstenet, og betragtede det hele, lige indtil chaufføren steg ud af limousinen, slog paraplyen op og åbnede døren bagtil. Så trådte hun frem og gik med katteagtige skridt og med hånden på pistolen hen mod bilen.